

DE AUTHENTIEKE REIS:

Vorderingen op de Weg van Liefde

Beste vrienden,

Alle spirituele zoekers delen één gemeenschappelijk doel, namelijk zelftransformatie. Veel spirituele paden pleiten voor afhankelijkheid van een Guru, maar transformatie is onmogelijk als we nog steeds afhankelijk zijn van iemand anders. Pas als we persoonlijke verantwoordelijkheid nemen en zeggen: “Ik moet handelen,” wordt transformatie mogelijk. Zelfs afhankelijk zijn van God is “de verantwoordelijkheid bij iemand anders leggen.”

Als ik mijn Guru, of wie dan ook, verantwoordelijk houd voor mijn evolutie of transformatie, zal die transformatie niet plaatsvinden. De reden is simpel: God en Guru hebben al gedaan wat nodig was. Het is nu mijn taak, als zoeker, om waar te nemen wat er in de vorm van zaden in mijn hart is ingegeven en om die zaden te identificeren en te laten ontkiemen en bloeien. Afhankelijk zijn van het lot is zelfs nog meer zinloos – hoewel het waar is dat we in zekere zin ons lot hebben gecreëerd door karma.

Met een intens streven om onszelf te transformeren merken we op dat spiritualiteit (vooral in de Indiase traditie) spreekt van Karma, Jnana of Bhakti Yoga - de Yoga van actie, kennis en toewijding. De Heartfulness-manier is echt een prachtige mengeling van alle drie. Maar zelfs tijdens het reizen op zo'n manier zien we onderweg veel valkuilen omdat we te veel belang hechten aan de Karma- en Jnana-benaderingen. Wanneer ze worden overdreven staan ze in tegenspraak met de subtiliteit van deze weg.

Je hebt misschien gehoord van brahmanen die van spirituele hoogten vallen en *brahm-rakshasas* worden, en yogi's die van grote hoogten vallen en *yog-bhrasht* worden. Hun reis in de Yoga is om ontelbare redenen onvolledig. Jnanis en karmis kunnen vallen, maar heb je ooit gehoord van de val van een bhakta, een toegewijde? De term *bhakti-bhrasht* kan niet ontstaan, omdat een bhakta onder de hoede van de Heer staat. De Heer zal iedereen beschermen die *saranagati* heeft bereikt, dat wil zeggen, die zich werkelijk met onweerstaanbare bewondering heeft overgegeven. De problemen beginnen pas echt als we de *karta* (doener) worden. Geen enkele

De Heer zal iedereen beschermen die saranagati heeft bereikt, dat wil zeggen, die zich werkelijk met onweerstaanbare bewondering heeft overgegeven. De problemen beginnen pas echt als we de karta (doener) worden. Geen enkele bhakta heeft ooit een geestelijke val meegemaakt; het kan gewoon nooit gebeuren.

bhakta heeft ooit een geestelijke val meegemaakt; het kan gewoon nooit gebeuren. Als het ooit lijkt te gebeuren duidt het alleen op een gebrek aan echte bhakti of *saranagati*.

De Heer zal iedereen beschermen die *saranagati* heeft bereikt, dat wil zeggen, die zich werkelijk met onweerstaanbare bewondering heeft overgegeven. De problemen beginnen pas echt als we de *karta* (doener) worden. Geen enkele bhakta heeft ooit een geestelijke val meegemaakt; het kan gewoon nooit gebeuren.

Hoe zijn we in de eerste plaats van Hem gescheiden geraakt, zodat we het nu nodig vinden om naar Hem te zoeken? Om die verloren verbinding te herstellen moeten we de factoren identificeren die de scheiding hebben veroorzaakt en deze verwijderen. Dit is het begin van de authentieke reis.

Toen ik voor het eerst kennismaaakte met Sahaj Marg, stelde mijn preceptor, zuster Draupadi, me een fundamentele vraag: *“Aap kyun meditation karana chahate ho?”* Wat betekent: “Waarom wil je mediteren?”

“Ik ben op zoek naar God,” antwoordde ik.

Vandaag, als ik nadenk over sommige van mijn persoonlijke overtuigingen, ben ik de dingen anders gaan begrijpen en besef ik hoe ik het toen bij het verkeerde eind had. Hoewel de meesten van ons zeggen dat we op zoek zijn naar God, klinkt dit nu hilarisch in mijn oren. Kleine dingen zijn misschien niet zichtbaar voor de ogen, maar hoe kunnen we een wezen missen dat allesomvattend is?

Hoe zijn we in de eerste plaats van Hem gescheiden geraakt, zodat we het nu nodig vinden om naar Hem te zoeken? Om die verloren verbinding te herstellen moeten we de factoren identificeren die de scheiding hebben veroorzaakt en deze verwijderen. Dit is het begin van de authentieke reis.

Tegelijkertijd zien we het niet als het overal is, net zoals een vis geen idee heeft van de oceaan waarin het zijn hele leven doorbrengt. Als alternatief stellen we ons God voor als een dimensionele oneindigheid en raken we in de war, omdat we Die nog nooit hebben gezien en we kunnen ons geen voorstelling maken van de verre uiteinden van het bestaan. Goddelijkheid wordt nog meer onzichtbaar op oneindig kleine niveaus.

Zelfs als ik Hem begin te zoeken, hoe kan ik oneindigheid waarnemen met mijn beperkte waarneming, tenzij er een niveau van zoeken van Zijn kant is?

Oneindigheid is ongrijpbaar – hoe te doorgronden dat het kleiner is dan de kleinste en groter dan de grootste? Er doet zich ook nog een ander probleem voor omdat de materie nooit het subtiële naar waarde kan schatten.

Daarom is het idee van *saranagati* met eerbied en ontzag de enige manier:

वो दिल कहां से लाऊं, जो तुझे पहचाने !

Hoe bereid je een hart voor dat U kan herkennen?

Afgezien van dit alles hebben we een fundamenteel raadsel op te lossen: hoe zijn we in de eerste plaats van Hem gescheiden geraakt, zodat we het nu nodig vinden om naar Hem te zoeken? Om die verloren verbinding te herstellen moeten we de factoren identificeren die de scheiding hebben veroorzaakt en deze verwijderen. Dit is het begin van de authentieke reis.

Stel je voor dat je op het strand geniet van de dansende golven. Maar je bent niet in staat om het water te zien in de diepten van de oceaan, omdat je alleen de golven aan de oppervlakte kunt zien. De golven blijven ook vragen: “Waar is de oceaan?” Ze zijn ook onrustig in hun zoektocht. Op het moment dat ze vertragen en **ophouden**, worden de golven aan de oppervlakte één met de oceaan en is er helderheid.

De golven vergeten dat hun oorsprong de oceaan is – dat ze daar vandaan komen en daar samensmelten. Om de golven en de oceaan één te laten worden is de sleutel vertragen, stoppen en stil worden. Het ultieme stoppen is de dood. Dus, als

Als we op zijn minst de attributen van de dood kunnen nabootsen en in ons opnemen, मरजीवा (marjeeva of levende dode), zal er automatisch acceptatie in ons hart ontstaan. Nu zal het gunstige moment beginnen om één te zijn met de oorspronkelijke Oceaan, een staat die lijkt op de oorspronkelijke staat Samadhi.

we op zijn minst de attributen van de dood kunnen nabootsen en in ons opnemen, मरजीवा (*marjeeva* of levende dode), zal er automatisch acceptatie in ons hart ontstaan. Nu zal het gunstige moment beginnen om één te zijn met de oorspronkelijke Oceaan, een staat die lijkt op de oorspronkelijke staat *Samadhi*. Fysieke dood lost het probleem niet op. In feite blijft het probleem bestaan, gesluierd met onze subtiele lichamen, en de cyclus van geboorte en dood gaat oneindig door.

De kunst van het ophouden, om jezelf te laten onderdompelen in liefde voor de Geliefde, is bhakti. Juist wanneer we onszelf overstijgen wordt de oplossing gevonden.

Bhakti, intense liefde voor de Geliefde, strijkt de stijgende en dalende golven van emoties, van zijn en worden, glad tot één uniforme homogeniteit van Goddelijkheid. Anderzijds is het afstand nemen van het bewustzijn van de Geliefde die pijn en ellende brengt.

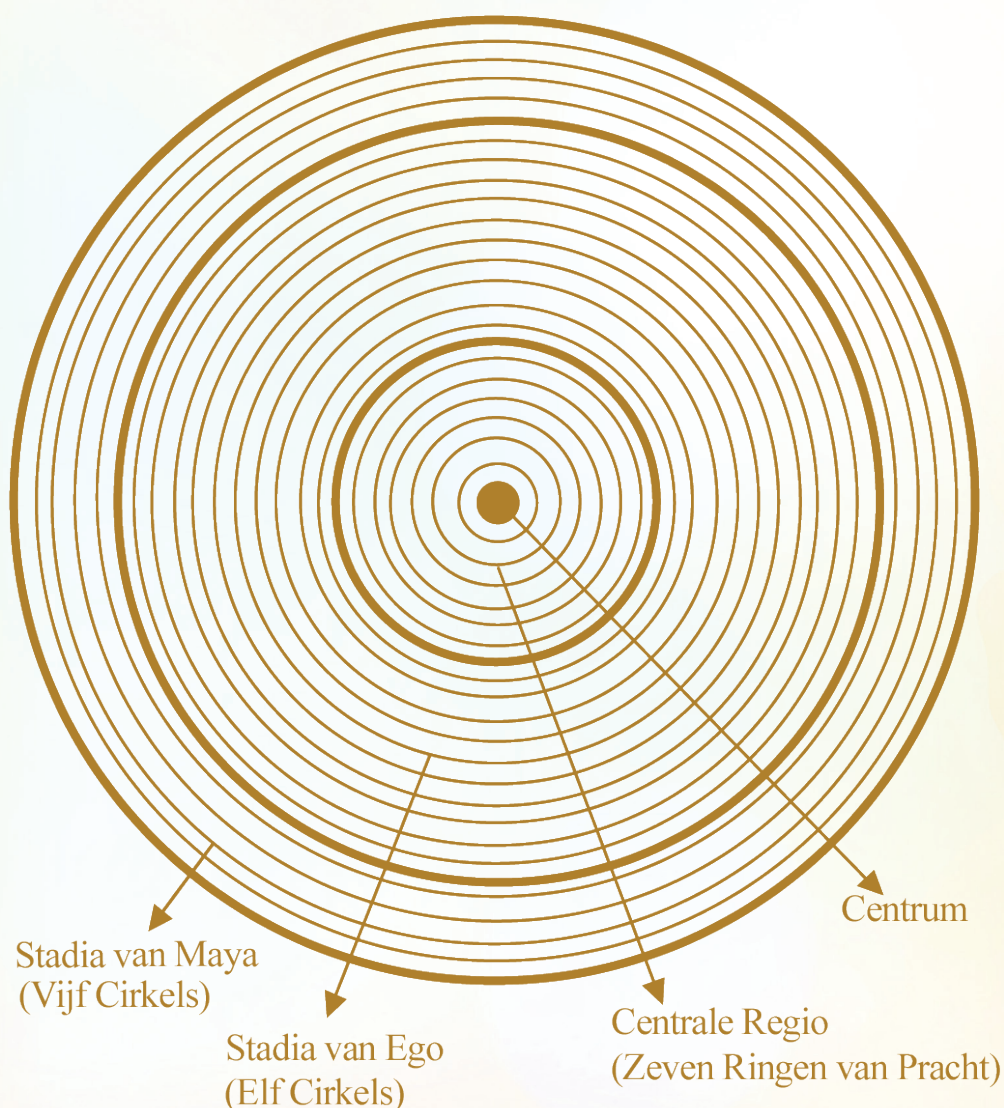
जब मैं था तब हरि नहीं, अब हरि है मैं नाही ।
सब अँधियारा मिट गया, दीपक देखा माही । ।

Toen 'ik' daar was, was de Heer er niet; nu 'is' de Heer en 'ik' niet. Alle duisternis [illusions] nam af toen ik het licht [verlichting] binnenin zag.

De illusie van 'ik ben' is de duisternis die ons zicht op de Heer verhindert. Wanneer Hij in het hart aanwezig is, is er slechts licht en blijft de duisternis van onze eigen aanwezigheid afwezig.

Als we op zijn minst de attributen van de dood kunnen nabootsen en in ons opnemen, मरजीवा (marjeeva of levende dode), zal er automatisch acceptatie in ons hart ontstaan. Nu zal het gunstige moment beginnen om één te zijn met de oorspronkelijke Oceaan, een staat die lijkt op de oorspronkelijke staat Samadhi.

De laatste grens van gewaarwording is totale vergoddelijking. De hoogten en diepten van gewaarworden zijn te vinden in de Oceaan van bewustzijn zelf. Wanneer we dit begrijpen realiseren we ons de betekenis van de indringende

De Mars naar Vrijheid

vraag van onze geliefde Babuji: “Wat ondersteunt dit bewustzijn?” Op het moment dat we liefde en het Sublieme ontkennen verliezen we het zicht op de hoogten en diepten van ons eigen wezen en blijven we achter met een vernauwd bewustzijn.

Niemand is armer (*tuchch*, ellendiger en verlaten, onbeduidender) dan de persoon die zijn innerlijk kompas heeft verloren, of wiens innerlijk kompas gericht is op een richting die compleet tegenover goddelijkheid staat. Bhakti, intense liefde voor de Geliefde, strijkt de stijgende en dalende golven van emoties, van zijn en worden, glad tot één uniforme homogeniteit van Goddelijkheid. Anderzijds is het afstand nemen van het bewustzijn van de Geliefde die pijn en ellende brengt.

Bhakti, intense liefde voor de Geliefde, strijkt de stijgende en dalende golven van emoties, van zijn en worden, glad tot één uniforme homogeniteit van Goddelijkheid. Anderzijds is het afstand nemen van het bewustzijn van de Geliefde die pijn en ellende brengt.

De Joodse traditie is heel specifiek in haar definitie van ‘zonde’ als afdwalen van dat wat een houding van aanbidding is. Babuji zegt dat ondankbaarheid zonde is. Juist wanneer we ondankbaar worden, ontstaan er verschillende zijpaden rond de

*Een leven geleid in de schaduw van illusie,
onwetendheid, duisternis en niet-bewust-
zijn is als leven in de hel, terwijl een leven
geleid in helderheid, onschuld en vrolijkheid
een hemels leven is. Dit is de schoonheid van
bhakti en wat het in zijn spoor meeneemt.*

echte relatie van liefde. Ondankbaarheid is het begin van het afdwalen; daarom is het zonde. Liefde bestaat nu niet meer en dus eindigt de relatie. Waar ga je heen door de relatie te beëindigen? Stel je voor dat een golf gevraagd zou worden: “Lieve en machtige golf, waar ga je dan heen, weg van deze Oceaan?”

Vanuit dit perspectief is elke omweg - waarbij we ons bewustzijn identificeren met wereldse bezittingen - het lichaam, de geest, het intellect en het ego,

vergelijkbaar met het afdwalen van het Centrum, de Bron van het leven, de *atman*. We zien de schoonheid waarmee Babuji deze identificatie van het zijn met maya en ego vereenvoudigt, en een voorstelling maakt van een schematische weergave in *Sankhya-stijl* van 23 cirkels. In dit diagram zijn er slechts vijf cirkels van maya, terwijl er elf van het ego zijn. Het betekent alleen dat het ego (*ahankar*) is dat ons naar de omtrek drijft, weg van het Centrum. *Ahankar* is een veel krachtigere wegversperring dan maya, dat een soort illusie is.

Bhakti betekent ook het leiden van een leven met het licht van bewustzijn, volledig bewust van het ondergaan van alle tegenstellingen in het leven, met acceptatie. Meditatie is niet alleen mentale activiteit, maar iets dat lichaam en geest overstijgt. Velen klagen dat hun meditatie vaak ontspoord raakt door verschillende vormen van afleiding, maar meditatie gedaan met bhakti zorgt ervoor dat men het 'onzichtbare' met grotere nauwkeurigheid waarneemt, omdat de geest vrij blijft van cognitieve en impulsieve vooroordelen.

De wijze Patanjali noemt het *bhṛantidarśan*, wat misvatting betekent. Ik ben niet tegen het verwerven van aardse objecten, maar ons identificeren met externe welvaart en bezittingen is een weerspiegeling van innerlijke *daridrata* (ellendige armoede). Dergelijke rijkdom creëert slechts *bhṛanti*, wat illusie of onzekerheid betekent. Het leven gaat door met de misvatting veroorzaakt door deze identificatie. Zelfs de besten onder ons kunnen deze realiteit niet verwerkkelijken.

Een leven geleid in de schaduw van illusie, onwetendheid, duisternis en niet-bewust-zijn is als leven in de hel, terwijl een leven geleid in helderheid, onschuld en vrolijkheid een hemels leven is. Dit is de schoonheid van bhakti en wat het in

zijn spoor meeneemt. De dag dat we het echt beu zijn om een levensstijl in duisternis te leiden verklaren we uit pure frustratie: “Voortaan zal ik een levensstijl aannemen die het makkelijker maakt om naar binnen gericht te zijn.”

Dat is het begin van het stoppen van de golven aan het oppervlak van de Oceaan. De conflicten die voortvloeien uit de dagelijkse inspanningen om aan allerlei eisen te voldoen kunnen een soort *tapasya* of boetedoening worden. Als het *tapasya* wordt dan zijn we er zeker van om van het vervullen van onze plichten over te gaan naar het vervullen van die plichten met liefde, omwille van de Geliefde. En hetzelfde traject kan uitgroeien tot vlekkeloze bhakti.

Een leven geleid in de schaduw van illusie, onwetendheid, duisternis en niet-bewust-zijn is als leven in de hel, terwijl een leven geleid in helderheid, onschuld en vrolijkheid een hemels leven is. Dit is de schoonheid van bhakti en wat het in zijn spoor meeneemt.

Bhakti betekent ook het leiden van een leven met het licht van bewustzijn, volledig bewust van het ondergaan van alle tegenstellingen in het leven, met acceptatie. Meditatie is niet alleen mentale activiteit, maar iets dat lichaam en geest overstijgt. Velen klagen dat hun meditatie vaak ontspoord raakt door verschillende vormen van afleiding, maar meditatie gedaan met bhakti zorgt ervoor dat men het ‘onzichtbare’ met grotere nauwkeurigheid waarneemt, omdat de geest vrij blijft van cognitieve en impulsieve vooroordelen. Afleidingen zijn het eindresultaat van verschillende vormen van mentale afwijking. Deze mentale afwijkingen zijn het gevolg van onze eigen conditionering, die we samskaras noemen.

Het temmen van de geest, terwijl de *samskaras* langzaam worden losgelaten, is in de meeste gevallen een langzaam proces. We hebben veel tijd nodig om ons aan te passen aan de innerlijke omgeving waarbij *samskaras* langzaam plaatsmaken

Een persoon die meester is over bhakti, die volledig op de Heer vertrouwt, blijft vertrouwen op de Heer. Zo'n overdracht is louterend en verheffend. Het vertrouwen van een bhakta neemt nooit af, het wordt steeds sterker.

voor innerlijke ruimte. Het is dan dat we ons realiseren dat we beperkingen hebben, niet alleen in het weerstaan van pijn, maar ook in het weerstaan van vreugde.

Bhakti betekent ook het leiden van een leven met het licht van bewustzijn, volledig bewust van het ondergaan van alle tegenstellingen in het leven, met acceptatie. Meditatie is niet alleen mentale activiteit, maar iets dat lichaam en geest overstijgt. Velen klagen dat hun meditatie vaak ontspoord raakt door verschillende vormen van afleiding, maar meditatie gedaan met bhakti zorgt ervoor dat men het 'onzichtbare' met grotere nauwkeurigheid waarneemt, omdat de geest vrij blijft van cognitieve en impulsieve vooroordelen.

Het bereiken van een vreugdevolle of treurige toestand in relatie tot onze werkwijze en met de gever ervan is inherent vermengd met complexiteit. Zolang onze wensen

Alle praktijk dient om ons hart voor te bereiden met eerbied, toewijding en overgave. Het is deze voorbereiding van het lege hart die het Ultieme aantrekt. De laatste staat, het hoogtepunt, gebeurt alleen uit goddelijk mededogen en barmhartigheid, niet omdat we klaar en voorbereid zijn.

worden ingewilligd ontwikkelen we meer vertrouwen. Op het moment dat een wens voor een aanzienlijke periode op de wachtlust staat beginnen we de organisatie, de praktijk of de Guru te wantrouwen. Ik zie dit dag in en dag uit. Als voorbeeld schreef een abhyasi: "Daaji, mijn conditie is zo goed geweest. Mijn dochter is nu getrouwd met Uw zegeningen en ik ben helemaal vrij. Ik heb geen zorgen meer en ik heb besloten U mijn hele leven te dienen." Een paar weken later klaagde diezelfde persoon en beschuldigde me zelfs van bevoorrechting! En toen ik vroeg naar de redenen hiervoor zei hij botweg: "U heeft mijn vrouw niet geholpen tijdens haar ziekte. Nu is ze er niet meer. Ik bad tot U met heel mijn hart en zag wat er gebeurde. Nu heb ik mijn vertrouwen verloren en kan ik niet mediteren. Ik wilde dat Babuji in de buurt was. Hij zou zeker mijn vrouw genezen hebben."

Als we dagelijks getuige zijn van dergelijke ontmoetingen kunnen we de wijsheid in de Narada Bhakti Sutra, 54, echt waarderen:

गुण-रहितं कामना-रहितं प्रतिक्षण-वर्धमानं,
अविच्छिन्नं सूक्ष्मतरं अनुभव-रूपम् ।
(नारदभक्तिसूत्राणि ५४)

Bhakti is verstoken van materialistische kwaliteiten en zintuiglijke vervulling. Het wordt steeds groter, heel subtiel en je kunt het ervaren.

Echte bhakti wankelt niet als gevolg van gebrek aan beloning of extra beloning. Het neemt toe onder alle situaties. Het weerhoudt je niet om te genieten van het samenzijn met je echtgenoot en kinderen. Wanneer tegenspoed zo'n bhakta achtervolgt accepteren ze het allemaal met gepaste dankbaarheid. Bhakti kan nooit voorwaardelijk zijn. Het overstijgt zowel geest als hart, zowel logica als gevoelens. Bhakti is de meest invloedrijke factor in de verrijking van het leven – om tot zuiver bewustzijn te komen.

Liefde is het voorrecht van een bhakta. Liefde betekent geven. Compassie gaat over geven. Passie daarentegen gaat over hebzucht en misbruik maken van anderen. Een meelevend hart weet hoe te wachten, terwijl een gepassioneerd persoon dit wachten niet aankan. We kunnen dus gerust concluderen dat er één eeuwig fenomeen is, of het nu tijdens de Kali Yuga of de Sat Yuga is – een individu dat overweldigd wordt door passie kan zichzelf nooit vertrouwen. Een persoon met verworven liefde blijft nog steeds onzeker over vertrouwen, soms naar zichzelf en soms naar de ander (wat ook betekent dat hij zichzelf soms niet vertrouwt en de ander soms niet). Een persoon die meester is over bhakti, die volledig op de Heer vertrouwt, blijft vertrouwen op de Heer. Zo'n overdracht is louterend en verheffend. Het vertrouwen van een bhakta neemt nooit af, het wordt steeds sterker.

Een persoon die meester is over bhakti, die volledig op de Heer vertrouwt, blijft vertrouwen op de Heer. Zo'n overdracht is louterend en verheffend. Het vertrouwen van een bhakta neemt nooit af, het wordt steeds sterker.

Ooit bracht Babuji een eenvoudige boodschap over toen hij in 1981 in Ahmedabad was. Hij was op weg naar Zuid-Afrika met Shri Khusalbhai Patel en verbleef

slechts twee nachten bij ons. Deze simpele boodschap klinkt nog steeds door in mijn oren:

राहें तलब में ऐसे बेखबर हो गए,
मंज़िल पे आके मंज़िल को ढूँढते हैं।

Ze waren zo verbijsterd in hun zoektocht dat zelfs toen ze de bestemming bereikten, ze er nog steeds naar op zoek waren!

Ik was dolblij, in extase, toen ik die woorden hoorde. Het verzekerde ons dat we de bestemming hadden bereikt! Voor een toegewijde kan het pad in feite de bestemming worden en dat is zeker een uitkomst van Zijn genade en barmhartigheid. Andersom, van onze kant hebben we helemaal niets gedaan.

Alle praktijk dient om ons hart voor te bereiden met eerbied, toewijding en overgave. Het is deze voorbereiding van het lege hart die het Ultieme aantrekt. De laatste staat, het hoogtepunt, gebeurt alleen uit goddelijk mededogen en barmhartigheid, niet omdat we klaar en voorbereid zijn.

Hoe zit het met de Guru en God? Als God iets eist dan is Hij ook een bedelaar. We kunnen Hem niet verlagen naar ons niveau. Zal een Guru, die de tegenstellingen en de staat van de levende dode heeft overstegen en ook is opgegaan in het Ultieme, ooit toestaan dat een van zijn discipelen hem aanbidt? Hij streeft niet naar het vervullen van eigenbelang, noch roem, noch publiciteit. Misschien kan je in gedachten houden dat zulke kwaliteiten van een waardige Guru ons redden om verstrikt te raken. Als toegewijden moeten we leren resoneren met degenen die we onze aandacht, genegenheid en liefde waardig vinden.

Wat we ook bereiken door onze eigen inspanningen, het zal altijd verbleken bij de gaven die God geeft. Met onze boetedoeningen en onze toegewijde praktijk gedurende zoveel jaren, kunnen we nog steeds niet eisen dat het Ultieme in totaliteit in ons hart moet neerdalen. Alle praktijk dient om ons hart voor te bereiden met eerbied, toewijding en overgave. Het is deze voorbereiding van het lege hart die het Ultieme aantrekt. De laatste staat, het hoogtepunt, gebeurt alleen uit goddelijk mededogen en barmhartigheid, niet omdat we klaar en voorbereid zijn. Hier waarderen we de wijsheid in de beroemde sloka uit de Bhagavad Gita,

hoofdstuk II, vers 47:

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।
मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते संगोऽस्त्वकर्मणि ॥

Je hebt het recht om je voorgeschreven plicht uit te voeren, maar je hebt geen recht op de vruchten van je actie.

Beschouw jezelf nooit als de reden van de resultaten van je activiteiten en wees nooit gehecht aan het niet doen van je plicht.

Met oprechte gebeden,

Kamlesh

4 juli 2021

Kanha Shanti Vanam

Ter gelegenheid van de 94e geboortedag van

Pujya Shri Chariji Maharaj

24 JULI 2021

heartfulness
advancing in love

